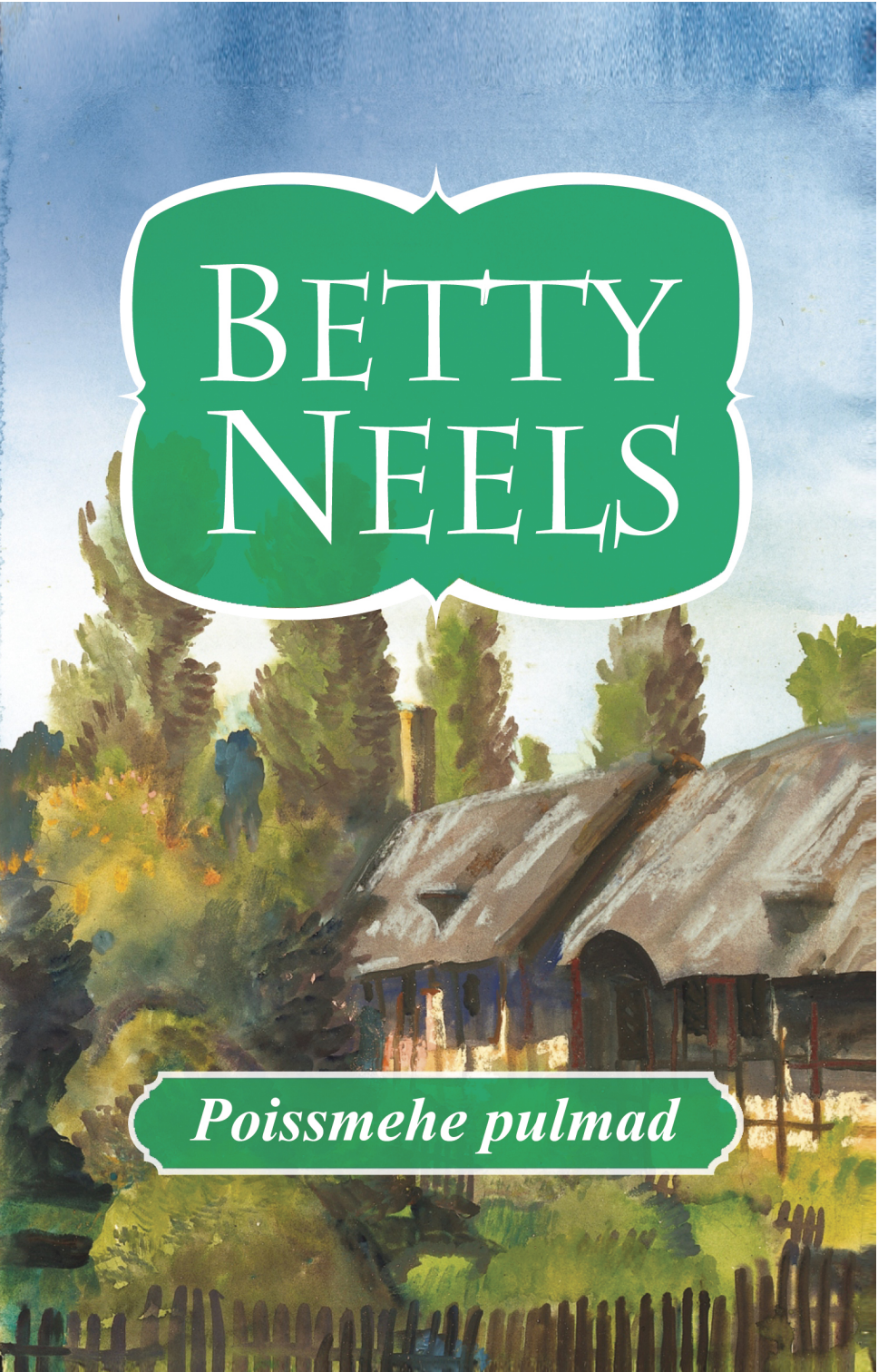

BETTY NEELS

Poissmehe pulmad

Betty Neels
The Bachelor's Wedding
1995

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1995 by Betty Neels
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M03289515
ISBN 978-9949-25-708-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Esimene peatükk

Kahvatu veebruaripäike, mis aknast sisse paistis, valgustas heledalt seda meeldivat tuba: rahulikud rohelised, sinised ja hallid värvitoonid – kahtlemata valitud selleks, et patsientide ärevust vähendada. Üht patsienti, kes oli parajasti lahkumas, juhatas ukse juurde professor Jason Lister, suur, väga pikka kasvu mees, ja sealjuures märkimisväärselt hea välimusega. Ta surus daamil kätt, naeratas talle julgustavalt ja andis üle registraatorile, enne kui ukse jälle kinni pani ja läks tagasi oma laua juurde, et võtta sulepea ja hakata kirjutama.

Ta polnud veel jõudnud seda teha, kui uks avanes ja registraator pea sisse pistis. Professor ei tõstnud pilku. „Hiljem, proua Wells, ma pean poole tunni pärast haiglasse minema...”

„Jah, ma tean, *sir*, aga proua Gault on liinil. Ta ütleb, et peab teiega otsekohe rääkima.”

Mees võttis lugemisprillid eest ja ohkas. „Hästi.” Ta naeratas seda öeldes ja proua Wells, keskealine lesk, kellel oli sentimentaalne süda, naeratas säravalt vastu.

Hääl toru teises otsas oli tungiv ja närviline. „Jason? Kas see oled sina?” Vastust ei oodatud. „Mulle just helistati

Tšiilist, sealt, kus Tom on – ta on haige ja nad tahavad, et ma nii ruttu kui võimalik sinna läheks. Ma pakin praegu asju. Lastel on homme veerandi lõpp ja mu lend läheb keskhommikul. Ma ei saa neid siia üksi jätta...”

„Kus Patty on?”

„Ta läks koju oma ema eest hoolitsema – ma olen pidanud ilma temata toime tulema. Jason, mis ma teen?”

„Lapsed võivad siia tulla; ma leian kellegi, kes nad ära toob ja vaatan nende järele, kuni sa ära oled. Ma kardan, et ei saa ise sinu juurde tulla, aga ajan selle asja korda ja helistan sulle tagasi. Ära liiga palju muretse.”

Ta pani toru hargile, lülitas telefoni siseliinile ja kutsus proua Wellsi sisse.

„Meil on probleem,” ütles ta naisele, kuid ta rahulikust toonist polnud võimalik välja lugeda probleemi suurust. Kui ta oli oma jutu lõpetanud, küsis ta: „Kas te teate mingit agentuuri, kust ma kellegi otsekohe leiaksin?”

„Jah, tean küll, *sir*. On üks väga hea koht – Kingswayl, ma arvan. Ma võin järele vaadata. Kas tahate nendega rääkida?”

„Palun, ja nii ruttu kui võimalik.”

Meloodiline hääl agentuurist kinnitas talle, et kohe saadetakse tema juurde isik, kes vastab ta nõudmistele.

„Pärast kella kuut,” ütles mees, „ja aadress on järgmine. See peaks olema inimene, kes on valmis sõitma varahommikuse rongiga Tisburyse – see on üks väikelinn Wiltshire’is.”

Professor pani toru hargile ja prillid ette ning jätkas jälle kirjutamist. Varsti ta väljus ja sõitis oma tumehalli Rolls Royce’iga haiglasse.

* * *

Telefon helises, kui Araminta parajasti kartuleid kooris. Ta kuivatas käed ja läks telefoni vastu võtma, ehkki ta õde Alice istus sellest sammu kaugusel, aga Alice'ile oli kaks aastat tagasi öeldud, et tal on aneemia ja ta peab elama vaikset elu, ning seda juhatust oli ta järginud hoolikalt, julgustatud oma isast, kes teda narruseni armastas.

„Jah?” ütles Araminta, kes tahtis kiiresti oma kartulite juurde tagasi minna.

„Preili Smith? Mul on teile üks pakiline töö. Lühiajaline, ma usun.”

Naine agentuurist andis üksikasjad edasi ametlikul toonil. „Pärast kella kuut, ja professor Lister loodab teie peale.”

Naine pani toru ettenägelikult ära enne, kui Araminta oleks jõudnud keelduda.

„Tööasi,” ütles Araminta. „Ma lõpetan kartulitega, aga võib-olla valmistad siis ise õhtusöögi. Ma olen mõne tunni ära.”

Alice tundus olevat häiritud. „Aga, Araminta, sa tead, et ma peaksin elu kergelt võtma...”

„Ma ei usu, et lihatükkide grillimine sulle kuidagi halvasti mõjuks, kullake. Meil on tõesti raha vaja – isa laenas majapidamisrahast. Ma küll ei tea, milleks.”

Alice näis olevat kimbatuses. „Noh, ma tegelikult mainisin talle, et mul oleks vaja uut hommikumantlit, ja ta ostis mulle.”

Araminta pööras uksele ringi. Ta rääkis rõõmsal toonil, sest polnud mõtet väljendada oma solvumist selle peale, et isa armastas Alice'it väga ja pidas Aramintat vaid majapidajaks ja aeg-ajalt rahateenijaks. Isa oli tema vastu kena

ja vahel, kui tal meelde tuli, rääkis ta Aramintale, kui kasulik see on, et ta on majapidamises nii lahtiste kätega, samuti see, et ta saab agentuurist juhutöid. „Külmkapis on palju süüa, kui ma päeva või paari pärast tagasi pole.”

Araminta lõpetas kartulite koorimise, pani selga tviidjaki ja seeliku – selleks puhuks sobivad, nagu ta lootis – kontrollis, kas juuksed on korralikult krunnis ja nina puuderdatud, võttis vihmavarju ja läks bussi peale.

Tema kodujuurest, mis asus kitsal tänaval Warren Streeti jaama juures, oli pikk bussisõit talle antud aadressile – väike tänav Cavendish Square'i ligidal – ja kell oli juba viis läbi. Kell oli ammu kuus löönud, kui ta maja juurde jõudis. See oli regentstiilis hoone, kena ja puhas oma läikiva värvi ja hiilgavate vaskkaunistustega, ja ta peatus hetkeks, et maja korralikult vaadata, enne kui trepist üles läks.

Ukse avas vanemapoolne ümmargune mees, pea ümber ringi juustega ääristatud ja nägu ükskõikne. Kui Araminta oma nime ütles, astus ta kõrvale, et naine sisse lasta, viipas, et ta istuks hallis toolile, ja palus oodata.

See oli ilus hall, mitte just suur, aga tervitas saabujaid soojalt, seinal oli tumepunane tapeet, puupõrand poleeritud ja seinalambid kullatud; pilte polnud, aga väikesel mahagonlaual oli kaunis kauss täis varajasi kevadlilli. Araminta tõmbas tunnustavalt ninaga.

Teda ei lastud kaua oodata; ümmargune mees tuli umbes viie minuti pärast tagasi ja palus Aramintal talle järgneda; halli lõpus viis uks ühte tuppa. Selles toas oli suur maast laeni aken, mille rasked sametkardinad olid ette tõmmatud; Araminta arvas, et ilmselt on akna taga aed. Ta läks üle vaibaga kaetud põranda ja seisatas suure

laua ees, mis asetses ühes toanurgas. Professor tõusis aeglaselt püsti, hoides käes raamatut, mida ta oli lugenud, sõrm järjekorraks raamatu vahel. Mees seisis hetke ja vaatas Aramintat üle prillide.

„Preili Smith? Preili Araminta Smith?”

Aramintat solvas, et mees kulmu kergitas. „Jah – Araminta, sest see tasakaalustab Smithi, kui te saate aru, mis ma sellega mõtlen!”

Mees taipas, et see üpris viletsalt riides tüdruk, kelle välimus ei väärinud äramärkimist, ei puugi olla täpselt selline, nagu ta paistab. Mees pani raamatu vastumeelselt lauale – ta oli lõõgastunud Horatiuse poeeme lugedes – ladina keeles, muidugi.

„Palun istuge, preili Smith. Ma ootasin kedagi natuke küpsemat... See tähendab, teie hoole all on kaks teismelist ja, andke andeks, et ma nii ütlen, aga – ee – te näete ise ka üpris noor välja.”

„Kakskümmend kolm,” ütles Araminta otsekohevalt. „Piisavalt noor, et neid mõista, ja piisavalt vana, et nad mind kuulaksid.” Kuna mees näis kahtlevat, ta lisas: „Proovige – kui ma ei sobi, siis leiate kellegi teise, aga agentuur ütles, et teil on kedagi kohe vaja, ja ilmselt ma saaksin nii kaua abiks olla, kuni te kellegi leiate.”

Araminta ei sobinud, aga tuli temaga läbi ajada, vähemalt praegu.

„Teil on tarvis varahommikul Paddingtoni rongile minna. Mu õepoeg ja -tütar on siin minu juures, kuni nende ema sõidab oma abikaasa juurde, kes on haige. Mul on siin majas meesteenija koos oma naisega, aga nad on liiga vanad, et teismelistega tegelda. See oleks teie ülesanne.”